

HEGYI BOTOS ATTILA

Itthon lenni

Egy madárhoz

Álmodból tegnap még
én ébresztettem fel.
S ugráltunk, két gyermek,
kettecskén kert kövein.
Ma te keltesz, én a küszöb
székéről szerelmesen nézlek.
Holnap egymásban
együtt ébredünk.

Umbriai kék (Assisi, Kr. u. 1206)

Viselte az illendőség,
Vigyázta, el nem nyűtte.
Most leveti s visszaadja
ruháit. Rebbenő kezekkel,
napba borult arccal. Szemében
tavaszi lankák, umbriai ég.
Áll a parázsló templomcserepek
galambbúgásában; áll sugárzón,
szótlán. Az Örök Élet Fája
a néma rengeteg közepén.

A Fuvallat Leánya

Láttam a kedvest
libbenni villanó mandulák alatt,
levendulafüzérrel patakzó
hajában. Lehajolni lótuszok
holtágának partján, tornyos
csigaházak roppanó fövényén,
kaméliát bontani gömbölyű
kacajú buckák, cryptomeriák
szélfútt virradatában.

Végigfutni egy tó vizén
szikrák madárrajával,
elterülni egy védett déli mál
azúrban izzó lenpártái alatt.
Láttam a lábikráin hasadó
hajnalpírt, hallottam az ajkán
gyöngyöző ibolyántúli nevetést.
El- s feltűnni, végighullámozni
Erütheia rózsalugasán,
rozsmaringok fehérézüst
fonákján, havas lépcsősora
lángba borult télizáminján.
Láttam gyűjteményes kertjeit.
Valahány évszakában
a nem múló Tavaszt.

Fürdő hajnalban
(*Ardea alba*)

Már megfejték az éj
teheneit. Az istennő
jószágai imént fordultak
ki a kapuszárnyakon,
gyöngyszaruikon a virradat
rózsafüzérével
a kacskaringó határfolyó
nedves kaszálórétjei felé.
Olykor-olykor feltépnek
egy-egy pillangós lucernát,
tarka színt, útszéli festéktócsát.
A közelgő töltéshát már
földi poszméhszárnyakkal szakad,
de túl, az ártér almáskertje
még ezüst- s aranypárában áll.
A folyópart fürdőző nevetés.
Valahány karcsapás, hullám,
emelkedő, meleg vízáram:
kibomló karcsú kócsag,
sugárzó meztelenség,
hús fényekkel lázasan
csacsogó Nereida-leány.

Színek halrajai

Ezek a lebegő
apró színelhők
úszhatnának egy csukott
szemhéj alatt, amint
a napban fürdési
tüzelő arcát. Vagy épp
egy forró égövi tóban,
párálló esőerdők,
rőt gneiszek ölén.
S bár nem ringatja őket,
csak egy édes, isteni álom,
már csak így lát
súlytalan együttrezgéssel,
otthonos, ismerős ragyogással.
Bont színről színre,
míg villózó rajaik lebegnek,
megannyi fátylas ékkő,
kirajzó éden: egy télben
gőzölgő termálér csurgójánál,
messzi-messzi vizek
hús, égi állatövén.

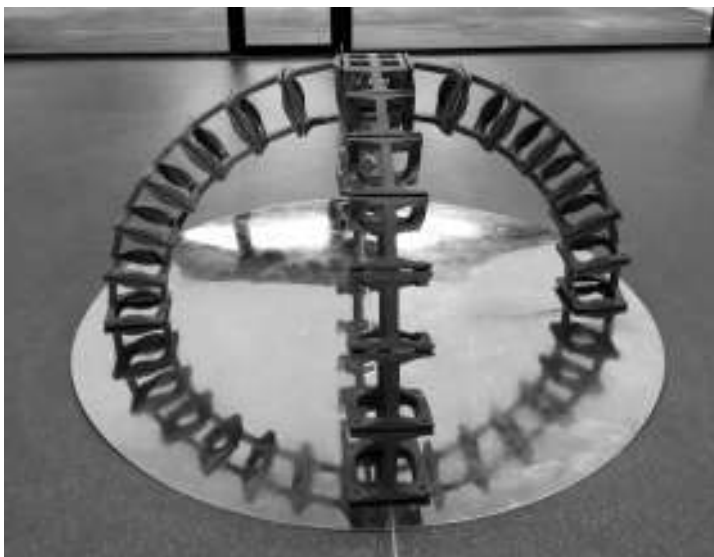
A vetés (Lectisternium)

Már leszedhetem
e csöndes ünnepi asztalt.
Elpattintottam fogamon
a folyóközi szőlőt,
a feketeföldi lóbuszt,
mennyei köldököd,
Boreas dérborókáját.
Tenger cseppjéig kiittam
a minószi virággelyhek,
az etrusiai halotti csuprok
hajnalpiros nektárját.
Drága ezerévek, földi égtájak
égő gyümölcse immár
olvadó arcomon szóltanul ragyog.
Már elvethetem az asztalt s vele
együtt mindent, ami jó
szívvel voltam és vagyok.

Öröknyár

S akkor megismeritek

gyermekek, az arany
nyarakat, napjaitokat,
ahogyan ismerve vannak.
Fürdőzését virradatoknak,
estéknek, az árnytalan
mutatón megálló időnek,
megőrzitek bennrekedt szavait,
ahogy a lángragyúlt nyárfák
első aranya a földre
hull, a perzselő nap
még egyszer az avarba,
szaporázó szívetekbe markol,
feltépi s magával ragadja
a levelek sajtó ámbraját -
a ti földre szegezett szemeitek,
ahogyan égbe gyűlnek,
s integető aranyukból
sugarakat szálaz
a hazatérő nyár.

Időgerinc